

лѣнииѣ, лювлѣж, капла, коракль, ихъкавьенъ, зѣмыѣж); б) гъркьланните г, к и з преминуватъ въ зѣбни ж, ч, ц, ш и с, а зѣбните ц, з и с въ сѣименните ч, ж и ш (напр. лъгати-лъживъ, лъжесъбѣ-дѣтельство; плакати-плачъ, плачевънъ; грѣхъ-пре-грѣшениѣ; мѣсаци-мѣсачина; отьци-отьчии; про-сити-прошенъ).

При сѣединението на звуковете въ старо-българскиятъ езикъ са срѣщатъ още слѣдую-щите особености: 1) Последниятъ слогъ на сѣва дума сѣкога са свършва съ гласна, от-крита, носова или глуха, буква (напр. вѣна, дѣ-лаж, градъ). 2) Въ чуждите думи, ако надъ бу-квата а не сѣществува ударение, тя са пре-образява на о (косиль отъ *Básilius*, лазоръ отъ *Lázarus*, Дольматика отъ *Dalmàtia*, софона отъ *satanasъ* (гр.), оцѣтъ отъ *acetum*, поганъ отъ *pagànus*, порада отъ *paradisus*, олтаръ отъ ал-таръ, и пр.). 3) Отъ двѣте гласни, които стоятъ нарѣдъ въ една и сѣща дума, втората бива еднаква съ първата (т. е. усвоява звукътъ на първата: новаго), или само са приближава до нея (т. е. преминува само въ сѣотвѣтствующата ѳ гласна: докляго). Това правило са сѣблю-дава най-мното при склонѣнията на опредѣлен-ните прилагателни: новоуоуму отъ новоу и ѣму, новѣжмъ отъ новъ и ѣмъ, доклюоуму отъ до-клю и ѣму. За доказателство, че гласната ѣ са замѣнява съ а, оу и ѣ, ни служатъ оне нѣ-колко прилагателни, които са не подвѣргаватъ на подобни измѣнения: сѣшоуѣмоу, сѣпѣшоуѣмоу, нѣпогѣдимѣмь. 4) Мекката гласна ѣ влазя въ сѣединение съ зѣбните ж, ч, ш, ц и ц, когато